

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3480/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миљана Крстић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Пањевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4147/18 од 21.03.2019. године, у седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4147/18 од 21.03.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4147/18 од 21.03.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П 5242/15 од 31.01.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужени да тужили на име дуга исплати 932.940,59 динара. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4147/18 од 21.03.2019. године, ставом првим изреке жалба тужиле је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о ревизији тужене, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку у коме је тужба поднета 05.07.2010. године, али је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж1 4860/13 од 23.01.2015. године, па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата разлике између гарантоване зараде коју је тужени тужили исплатио и пуне зараде која би тужили припадала да није било поремећаја у пословању код туженог у спорном периоду. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда Србије, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате разлике зараде поднета је 05.07.2010. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 932.940,59 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 104,2161 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 8.951,98 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић